

NARRACIONS CURTES, REFLEXIONS LLARGUES

A CÀRREC DE TONI GIMÉNEZ I FAJARDO

JUGAR

L'ésser humà és juganer per naturalesa (*homo ludens*). Amb tot, no calen joguines per jugar, la imaginació ens dona tota mena de possibilitats per fer-ho. De qualsevol element natural en podem fer una joguina. El joc sempre simbolitza. Es pot jugar sol, en petit grup o en gran grup. Es pot jugar a qualsevol lloc, en especial, en espais oberts. Juguem al llarg de tota la vida. Els jocs d'atzar i els jocs amorosos són fruit de la necessitat humana de continuar jugant. També ho són els jocs que es realitzen a través d'una pantalla, fins i tot el propi esport.

Jocs de taula que descobrim de petits com els escacs, el dòmino, el parxís, el joc de l'oca, les cartes... i els que s'aniran afegint amb el pas dels anys. Jocs sempre de guanyar o perdre. En el fons, qui guanya, perd i qui perd, guanya. No són contraris ni oposats, es complementen com altres aspectes de la vida. El bo del joc és (hauria de ser) l'estona compartida amb altres persones, les relacions que s'estableixen, els comentaris que fem, les bromes que sorgeixen. El de menys hauria de ser guanyar o perdre.

Ho recordo com si fos ara: un dia, quan tenia onze anys, que vaig voler jugar amb els meus cotxes de joguina com havia fet tantes vegades i ja no en vaig ser capaç. Va ser un sentiment estrany, no entenia què havia passat. Aquell dia em vaig adonar que s'havia acabat jugar pel plaer de jugar: havia deixat de ser infant.

Desembre 2021.